

»O-o, ho-ho, Srečko-o!«

V resnici: sestra Anča kliče. Pred vilo stoji na stezi — dalje se ne upa — strmi v temo in kliče zopet in zopet:

»O-o, ho-ho, Srečko-o!«

Bližnje gore odgovarjajo glasno in razločno:

»O-o!«

Turek.

*Dolg je nos, turški nos,
bračavic je poln,
krive coklje, turške coklje —
kot na Savi čoln.*

*Ali fes, turški fes!
Kot na polju mak!
Ah, in pas, turški pas!
Kot žareč oblak!*

*Turek, daj meni fes,
meni fes in pas,
coklje, nos sam imej
sebi v slavo, čast!*

Oton Zupančič.

Mater je zatajil.

Spisal Ivan Cankar.

Toplo je bilo, in sneg se je tajal na strehah; kapalo je dol, in kaplje so se lesketale v solncu. Po cestah so hodili lepo oblečeni mestni ljudje.

Mati je prišla prezkodaj pred šolo. Na velikem prostoru je bilo še vse mirno; okna visoke hiše so se bleščala, in časih se je začul glas učitelja, ki je govoril v šoli z rezkim in zvenečim glasom.

Od daleč je bila prišla mati; iz vasi je prišla, ki je bila dobre štiri ure od mesta. Njeni škornji — moški škornji, ki so segali do kolen — so bili vsi blatni; tudi krilo je bilo oškropljeno — široko kmetiško krilo z zelenimi rožami. V desnici je imela mati dežnik in veliko culo, ki je prinesla v nji srajce in par novih škornjev za Jožeta; v levici pa je držala velik robec in v vozlu je bila shranjena desetica, ki jo je bila prinesla za Jožeta.

Mati je bila trudna in lačna; kupila si ni zjutraj nič kruha, zato da je ostala tista desetica cela. Noge so jo bolele, in kašljala je; njen obraz je bil